

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7. czerwca 2018 roku Zakład (...) J.M. (...) Spółka jawna z siedzibą w T. (zwana dalej także spółką (...)) wystąpiła przeciwko R. K. (1) i M. K. (1) o zapłatę solidarnie kwoty 43.574,45 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

- 7.679,79 zł od dnia 22. lutego 2018 r. do dnia zapłaty,
- 8.477,28 zł od dnia 9. marca 2018 r. do dnia zapłaty,
- 893,29 zł od dnia 17. marca 2018 r. do dnia zapłaty,
- 14.312,46 zł od dnia 5. kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
- 12.211,63 zł od dnia 18. kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty

oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż swoje roszczenie wywodzi z zawartej z pozwanymi umowy sprzedaży, na mocy której wydała pozwanym towar i wystawiła z tego tytułu faktury VAT. Pozwani nie uregulowali należności wynikającej z wystawionych faktur (pozew, k. 3-4).

W dniu 22. czerwca 2018 roku, Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku, wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt VIII GNc 2856/18, k. 22). Jego odpis został doręczony pozwanym w dniu 23. lipca 2018 r. (k. 28-29).

W dniu 3. sierpnia 2018 roku pozwani złożyli sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wnieśli o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwani zakwestionowali dochodzone roszczenie co do zasady. Strona pozwana wskazała, iż poza sporem pozostaje okoliczność zawarcia przez strony umów sprzedaży, jak również fakt dostarczenia towaru przez powoda. Pozwani podnieśli natomiast zarzut nienależytego wykonania umowy, wskazując, iż dostarczony przez powoda towar nie odpowiadał standardom jakości (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 30-33).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 30. stycznia 2018 roku do 3. kwietnia 2018 roku Zakład (...) J.M. (...) Spółka jawna z siedzibą w T. sprzedawał R. K. (2) i M. K. (2), prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) Spółka cywilna M. K., R. K. w W., towar w postaci mrożonego mięsa wieprzowego (okoliczności bezsporne).

Po dostarczeniu towaru spółka (...) wystawiła na rachunek R. K. (2) i M. K. (1) następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 30. stycznia 2018 roku, na kwotę 7.679,79 zł brutto, z terminem płatności do dnia 21. lutego 2018 roku,
- nr (...) z dnia 22. lutego 2018 roku, na kwotę 8.477,28 zł brutto, z terminem płatności do dnia 8. marca 2018 roku,
- nr (...) z dnia 3. marca 2018 roku, na kwotę 893,29 zł brutto, z terminem płatności do dnia 16. marca 2018 roku,
- nr (...) z dnia 14. marca 2018 roku, na kwotę 14.312,46 zł brutto, z terminem płatności do dnia 4. kwietnia 2018 roku,

- nr (...) z dnia 3. kwietnia 2018 roku, na kwotę 12.211,63 zł brutto, z terminem płatności do dnia 17. kwietnia 2018 roku.

(okoliczności bezsporne; faktury VAT, k. 13-17).

Powyższe faktury nie zostały uregulowane przez R. K. (2) i M. K. (1) (okoliczności bezsporne; wydruk należności, k. 18).

Pismem z dnia 8. maja 2018 roku spółka (...) wezwała R. K. (2) i M. K. (1) do zapłaty kwoty 43.574,45 zł, z tytułu wystawionych faktur VAT, w terminie 7 dni od otrzymania pisma (wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania, k. 19-20).

Stan faktyczny opisany powyżej był w znacznej części bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanych, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Powołane powyżej odpisy dokumentów prywatnych oraz wydruki, przedłożone przez powoda, Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń – w zakresie wskazanym wyżej, przy odpowiednich partiach ustaleń. Wiarygodność dokumentów i wydruków nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Należy w tym miejscu odnieść się także do wniosku pełnomocnika pozwanych o odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 28 listopada 2019 roku, celem sformułowania ostatecznych wniosków dowodowych w sprawie i stanowiska pozwanych, w związku z udzieleniem mu pełnomocnictwa na dzień przed rozprawą. Zgodnie z art. 214 § 1 k.p.c. Rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć. Stosownie zaś do treści art. 156 k.p.c. Sąd nawet na zgodny wniosek stron może odroczyć posiedzenie tylko z ważnej przyczyny. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodziła żadna z wyżej wymienionych przyczyn odroczenia terminu rozprawy. Ustanowienie pełnomocnika procesowego nie jest ani nadzwyczajnym wydarzeniem, ani przeszkodą której nie można przewyciężyć. Jest świadomą decyzją strony, która oczywiście ma pełne prawo do udzielenia pełnomocnictwa w toku procesu, jednakże nie jest podstawą do odroczenia rozprawy. Strona ustanawiając nowego pełnomocnika na jeden dzień przed terminem rozprawy nie może powoływać się na nadzwyczajne wydarzenie ani przeszkodę której nie można przewyciężyć, dającą podstawę do odroczenia rozprawy. W przeciwnym razie mogłaby wykorzystywać przepis art. 214 § 1 k.p.c. do nieuzasadnionego przewleknięcia postępowania lub uniemożliwienia rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 25. listopada 2009 r., I ACa 799/09). Za słuszne uznać należy także twierdzenia strony powodowej, iż postępowanie w niniejszej sprawie toczy się od czerwca 2018 roku, a zatem strona pozwana miała czas na przygotowanie się do rozprawy i zajęcie stanowiska w sprawie. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż strona pozwana, przy składaniu powyższego wniosku, nie wskazywała dlaczego ustanowiła pełnomocnika tak późno, jak również nie wskazała na przeszkody we wcześniejszym jego ustanowieniu.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, iż nie zachodziły ważne przyczyny odroczenia rozprawy wyznaczonej na dzień 28 listopada 2019 roku, a zatem wniosek pełnomocnika pozwanych podlegał oddaleniu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Powódka wywodziła swoje roszczenie z umowy sprzedaży towaru zawartej z pozwanymi i potwierdzonej wystawionymi fakturami VAT. Zgodnie z art. 535 k.c. sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Umowa sprzedaży jest zatem umową wzajemną. Do jej zawarcia wymagana jest wola obu stron. Ustawa, poza szczególnymi przypadkami, nie nakłada na strony obowiązku zawarcia umowy sprzedaży w formie pisemnej, wobec tego dopuszczalne jest zawarcie takiej umowy w dowolnej formie.

Należy wskazać, iż poza sporem był sam fakt zawarcia umowy sprzedaży, jak również okoliczność wydania towaru przez powoda. Strona pozwana nie kwestionowała również wysokości dochodzonego roszczenia. Podniosła natomiast zarzut nienależytego wykonania umowy przez powoda wskazując na dostarczenie towaru nieodpowiadającego standardom jakości.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić okoliczność wykonania umowy i wysokość dochodzonego roszczenia.

Jak już zostało wskazane, poza sporem był sam fakt zawarcia umowy sprzedaży towaru w postaci mrożonego mięsa wieprzowego. Pozwana nie kwestionowała także okoliczności wykonania przez powódkę umowy, tj. wydania pozwanej towaru oraz cen wskazanych w wystawionej na jej rachunek fakturze VAT, zatem niewątpliwie zaktualizował się po stronie pozwanej obowiązek zapłaty stronie powodowej wynagrodzenia z tego tytułu.

Obowiązku powyższego nie uchyla fakt, iż sprzedany towar, w ocenie pozwanych, był wadliwy. Jak stanowi bowiem przepis art. 556 k.c., sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia). W takiej zaś sytuacji, zgodnie z art. 560 § 1 k.c., kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady. Powyższa okoliczność, tj. istnienie podstaw do złożenia oświadczenia o obniżeniu ceny, wymaga udowodnienia, ciężar zaś jej udowodnienia spoczywał w niniejszej sprawie na pozwanych, gdyż to oni wywodzili z niej korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c.).

W ocenie Sądu strona pozwana nie sprostала powyższemu obowiązkowi. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż pozwani nie wykazali istnienia samej wady towaru nabytego od strony powodowej. Nie wskazali nawet na czym ta wada towaru miała polegać. Ograniczyli się oni wyłącznie do zgłoszenia twierdzeń, iż dostarczony towar nie odpowiadał standardom jakości.

Skoro pozwani zgłosili zarzut nienależytego wykonania umowy, to okoliczność tę winni wykazać. Samo bowiem twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). W niniejszej sprawie to na pozwanych spoczywał ciężar udowodnienia, iż umowa nie została należycie wykonana. Pozwani okoliczności takiej nie wykazali natomiast żadnym środkiem dowodowym. Nie wykazali oni żadnej inicjatywy dowodowej w tej kwestii, pomimo, iż strona powodowa zaprzeczyła tej okoliczności. Podniosła, iż w czasie współpracy stron, pozwani nie zgłaszali żadnych zastrzeżeń co do jakości dostarczonego towaru.

W procesie decyzyjnym Sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia na okolicznościach, które nie zostały udowodnione. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej. Przeciwnie stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy; fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych (Pyziak-Szafnicka M. (red.). Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz. LEX 2009).

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 535 k.c. zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę w wysokości 43.574,45 zł, zgodnie z żądaniem pozwu.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 4 w zw. z art. 4a w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8. marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2016 poz. 684). Data początkowa, od

której powód domagał się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804). Na kwotę zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 3.600,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 2.179,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

Sędzia Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi pozwanych.